

нѣкои — на първия день на Коледа). Левски се е явилъ въ Севлиево като търговецъ и майсторъ на часовници и се среща съ Попъ Марина въ една отъ стаитѣ въ хана на До-чоолу. Когато сж разговаряли по общонародни работи, неочаквано при тѣхъ влизатъ две турски заптиета, безъ да подозиратъ последнитѣ, че цивилното лице е отдавна търсения Левски. За да ги заблудятъ, икономъ Попъ Маринъ почва ужъ да се кара на Левски, загдето му смѣнилъ часовника, даденъ му на поправка и го хвърля на земята. За да го успокои, Левски изважда своя часовникъ отъ джоба си като по хубавъ и моли Попъ Марина да го вземе вмѣсто своя. Заптийетата помислили кавгата за сериозна, намѣсватъ се и накарватъ Попъ Марина да вземе предлагания отъ Левски часовникъ. Попъ Маринъ се съгласява на това, заптийетата доволни отъ помирението и си отиватъ и по такъвъ начинъ Левски се спасява. Следъ тази опасна случка Левски си заминава за Ловечъ и както е известно следъ нѣколко дена тръгва отъ Ловечъ презъ Севлиево за Търново, но, издаденъ отъ Попъ Кръстя, бива заловенъ на Какринското ханче отъ турската властъ. Почватъ се арести на подозрителнитѣ лица въ това число и Попъ Маринъ, който е билъ арестуванъ презъ януарий 1873 год. и следъ това освободенъ. Следъ обесването на Левски, презъ пролѣтѣта на 1875 год. въ Севлиево се основава революционенъ комитетъ, въ който е взелъ тайно участие Попъ Маринъ. Нарочно той е избѣгвалъ да се среща съ Стефанъ Пешева, но често е виждалъ и говорилъ по подготовката на възстанието съ Йонко Карагьозчето. При залавянето на Стефанъ Пешева на следната 1876 година въ края на месецъ априлия и при правяне обискъ въ бащината му кѣща, Попъ Маринъ е придружавалъ турската комисия по обиска и отдалечъ е можалъ да подсказе на домашнитѣ на Пешева да прибързатъ и прикриятъ всичкитѣ подозрителни вещи. Но и следъ това турцитѣ заподозиратъ въ участие по подготовката на възстанието Попъ Марина, на следния день по обѣдъ въ кѣщи го арестуватъ, прекарватъ го презъ пазаря въ затвора, гдето билъ подложенъ на тежко мъчение. Вързанъ заедно съ другитѣ затворници, той бива закаранъ въ Търново за новъ разпитъ и сѣдене. Макаръ да е билъ подъ покровителството на търновския владика, той билъ много измъчванъ, битъ и останалъ тежко боленъ. Следъ това го пускатъ на свобода, но се завръща въ Севлиево съ съвсемъ разклатено здраве. При все това той пакъ е ималъ инициативата и грижата за отварянето на Хаджи Стояновото училище презъ есенъта на 1876 год. Много се говори, че архивата на Севлиевския революционенъ комитетъ тогава е била дадена за пазене у Попъ Марина, но не можа да се узнае какво е станало съ нея.